

## ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Λάρισα, 5 Δεκεμβρίου 1881.

Ὁ κατὰ βάθος γινώσκων τὸ παρελθὸν τῆς χώρας ἐκθαμβοῦται διὰ τὴν φαινομενικὴν μεταβολήν, ἥτις ἐτελέσθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἐνεστώσης Κυβερνήσεως. Ἐγένετο ἀπλὴ προσάρτησις καὶ οὐδὲν πλέον. Εὐτυχῶς ἀπουσιάζουν οἱ πρόξενοι τῶν ξένων Δυνάμεων, ἄλλως αἱ ἐκθέσεις των θὰ εἶχον καὶ τότε σὺν τοῖς ἄλλοις: αἱ Ἑλλὰς εἶναι ἀνίκανος νὰ καθέξη χώρας ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Ἰδοὺ τί ἐπεστέτησεν εἰς τὰς σκέψεις τῆς κυβερνήσεως: Ἰδιῇ μας, εἶπεν, ἥδη εἶναι ἡ Θεσσαλία. Πρώτα λοιπὸν αἱ Βουλευτικαὶ Ἐκλογαὶ καὶ κατόπιν τὰ ἄλλα.

Ἡ ἀνικανότης τῆς ἐνεστώσης Κυβερνήσεως ἐγνώσθη. Ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι ἡ πρότυπος χώρα τῆς Ἀνατολῆς. Στερεῖται καὶ τῶν στοιχειωδестέρων γνώσεων τῆς διοργανώσεως. Τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐτάφη εἰς τὴν ἀναίμακτον κατάληψιν τῆς Θεσσαλίας.

Τούλαχιστον δὲν ἐμμεῖτο τὴν ἐν Δοβρούτσα Ῥουμανίαν καὶ τὴν ἐν Βοσνίᾳ Αὐστρίαν;

Πρὶν ἢ Ῥουμανία καταλάβῃ τὴν χώραν ἐκείνην, ἥτις ἔτρεφε κρᾶμα ἀγρίων Τατάρων, δι' ἀδρότάτων θυσιῶν προητόμασε στρατιὰν ὑπαλλήλων, οἵτινες οἱ πλείστοι ἤσαν ξένοι. Οἱ Διευθύνται τῶν κεντρικωτέρων σημείων ἐστρατολογήθησαν μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων καὶ νοημονεστέρων. Παραχρῆμα ἐγνώσθη τὸ εὐεργετικὸν σύστημα τῶν Ῥουμουνίων ἐκ τῆς μεταναστεύσεως τῶν Τούρκων ἐκ τῆς γείτονος Βουλγαρίας. Τὸ μικτὸν δικαστικὸν μέτρον καὶ τότε αἱ ἄλλαι διευκολύνσεις ἠνάγκασαν τὸν Σουλτάνον νὰ προσφέρῃ τὰς μεγαλειτέρας τιμὰς πρὸς τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ῥουμανίας, ἐνῷ ἄκομα ἤνχιζον εἰσέτι τὰ πτώματα ἐν Πλεύρᾳ. Καὶ ὅμως, ἂν καὶ ὠρατοῦτο ἡ Δόβρουτσα, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ῥουμανίας καὶ ὁ πρωθυπουργὸς του δὲν ἐπισκέφθησαν τὴν χώραν ἐκείνην, δι' ἧς ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἡ Ῥουμανία δι' ἐκείνης τῆς ὁδοῦ θέλει παίζει καὶ αὐτὴ τὸν ῥῶλον τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Στραφῶμεν πρὸς τὴν Βοσνίαν.

Τὸ Αὐστριακὸν σύστημα τοῦ διοργανισμοῦ εἶναι μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του. Διαφωτίζει καὶ σώζει τὸν τε κρατοῦντα τὸν λύχνον καὶ τὸν φωτιζόμενον. Πρωτοφανὲς ἐν τῷ σκότει, ἀμφοτέρω τὰ μέρη νὰ βλέπωνται ἀνεὺ σπαράγμου ἀσκαρδαμυκτεῖ.

Ἡ Αὐστριακὴ στρατιὰ διήλθεν ἐν καλπασμῷ δολόκληρον τὴν Βοσνίαν καὶ Ἐρζεγοβίνην· εἶδον οἱ ἀτρόμητοι Βόσνιοι τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ ὑπέκυψαν. Πάραυτα ὁ στρατὸς ἤρξατο νὰ ἐργάζεται, ἐπιρριζοῦντο ὑπ' αὐτοῦ διὰ δημόσια ἔργα δένδρα προκατακλυσμιαῖα καὶ ἠνοίγοντο δρόμοι. Οἱ Βόσνιοι δὲν εἶδον, πάραυτα, ὡς οἱ Θεσσαλοὶ ἐνταῦθα, τὴν δημοπρασίαν ἡμιδίων καὶ ἑπὶ ἀπέναντι τοῦ Διοικητηρίου, ἀλλ' εἶδον τὴν ἰσχύρ καὶ τὴν φρόνησιν τοῦ τε στρατοῦ καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Αὐστρίας. Συνειθισμένους ὁ λαὸς τῆς Θεσσαλίας ἀπ' αἰώνων νὰ ἰδῇ ὄγκον ἐστω καὶ τοῦ Τούρκου, αἰσθάνεται ἄλγος ὁ χριστιανὸς καὶ περιφρόνησιν ὁ Τούρκος ὁρῶν τὸ θέαμα τῆς δημοπρασίας, ἥτις δὲν γνωρίζω κατὰ τί διαφέρει τῆς χρεωκοπίας! Ἐπῆλθεν ἡ σιρὰ τῶν ὑπαλλήλων. Ἐργατικοὶ νέοι, κεκυρωμένοι ἐκ τῆς γραφικῆς ἐργασίας, κατέλαβον τὰς ἐδρας των. Ἀπαντες εἶχον ἀναπνεύσει τὸν ἀέρα τοῦ Σχολείου τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν. Ὁ Γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς χώρας φέρων τὴν

πολιτικὴν του στολὴν ἐδέχετο ἀκρόασεις ἀνεὺ αὐλικῶν διατυπώσεων ὑπὸ τὴν σκιάν των γηραιῶν δρυῶν. Ἀπλοὺς ὑπάλληλος ὁπισθεν τοῦ Διοικητοῦ ἐλάμβανε σημειώσεις των διαταγῶν τοῦ ἀνδρείου καὶ ἀγαθοῦ προϊσταμένου του. Πολιτικὸς ὑπάλληλος νὰ ὑπηρετῇ στρατιωτικὸν καὶ μάλιστα Αὐστριακόν. Καὶ ὅμως ἡ ζωὴ ἐκείνη πειθαρχία ἐκάμπτετο πρὸ τοῦ παιδρὸς ἐκείνου ὑπαλλήλου. Ἀμφοτέρω ἐγίνωσκον τὴν ἐγγύριον γλῶσσαν. Ἡ Ἀστυνομία παντοῦ διέπρεψε τοποθετήσασα τοὺς ἱκανωτέρους καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἐκ των εὐπατριῶν. Ὁ ἐπὶ των μεθορίων, νέος εἰκοσαπενταετής, ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐγίνωσκεν ἑξ γλώσσας, ὑπηρετήσεν ἐν ἔτος εἰς τὴν ἀστυνομίαν των Παρισίων καὶ δύο εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Ἐνεκα τῆς αὐστηρότητος πρὸς σύλληψιν φυγάδων ἐκ Ῥωσσίας, ἡ ἀγκάζοντο οἱ ὁδοιπόροι νὰ ἔλθωσιν εἰς συνάφειαν μετὰ τὸν ὑπάλληλον των μεθορίων. Ἡ ἀγαθότης, ἡ ταχύτης των ἐπιθεωρήσεων, τὸ δξυδερκὲς ἐκεῖνο βλέμμα, ὅπερ ὡς ἀστραπὴ εἰσέρχεται εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ ὁδοιπόρου, εἶχε τε ἐξοχον καὶ εὐεργετικὸν διὰ τοὺς τιμίους. Ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι οἱ γόνοι των πλουσιῶν μεταβαίνουν εἰς Περγάλην ἢ εἰς τοὺς ἐξοχικοὺς πύργους, διὰ νὰ διαφθεύρῃσι τὴν κόρην τοῦ λαοῦ. Τίς ἐκ τῆς Ἑλλάδος μετέβη ὅπως σπουδᾶσιν ἐκ τοῦ σύγγεγους τὸν ἀστυνομικὸν μηχανισμόν, δι' οὗ ἡ Εὐρώπη τε εἰ θαύματα; Ἐναυλος εἰσέτι ἡχεῖ ἡ ἀναιδὴς γλῶσσα των ἐν Βίλφ ὑπαλλήλων τοῦ Τελωνείου, ἵνα μὴ ἀπαριθμήσῃ δολόκληρον Ὀρτολόγιον χυδαίων ὀνομάτων. Εἰς Βοσνίαν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ἔξέρχεται ὁ Διοικητής, οἱ ἀξιωματικοί, ὅλη ἐκεῖνη ἡ μεγάλη χορεία περιεπλανᾶτο παντοῦ, ὅπως ἀκούσουν τὴν χαρὰν των κατοίκων ἢ σπογγίσουν τὰ δάκρυα των θρηγούντων. Ἡ μετὰ τὴν σφραγὶς τοῦ Δικεφάλου παντοῦ ἐδείκνυε τὰ καθήκοντα ἐκάστου ἐπαγγελματίου. Διασαφές ἐπὶ διασαφές. Ἐκαστος ἐγίνωσκε τὴν θέσιν του. Εἰς τὰ χωρία ὁ ὑπάλληλος ἐδίδασκε ποῖα εἶναι τὰ καθήκοντά του πρὸς αὐτοὺς καὶ τ' ἀνάπαλιν. Πάραυτα ἡ ὄψις τῆς χώρας ἡλλοιώθη. Γερμανοὶ καὶ Γερμανίδες παντοῦ μετέδωκαν τὴν παιδρότητα καὶ τὴν ζωὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν. Σπουδαῖοι μεταφρασταὶ καὶ δικηγόροι ἀνέλαβον τὴν ῥύθμισιν τῆς χώρας καὶ τὴν μελέτην των ἐκκρεμῶν ἀποφάσεων, δικῶν κτλ. Ἐπὶ ἑξ μῆνας ἡ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις ἐπλήρωνε τοὺς μισθοὺς των, ὁ λαὸς δωρεὰν ἐσυμβουλευέτο, ὠδηγεῖτο εἰς τὴν ἀσφάλειαν. Ἐθαύμαζον δὲ οἱ ξένοι ἀντιπρόσωποι των μεγάλων καὶ μικρῶν κρατῶν, οἵτινες ἐπὶ τούτῳ εἶχον μεταβῆ, διὰ τὸν ἐπιεικὴ καὶ πρακτικὸν διοργανισμόν τῆς Αὐστρίας. Μόνον ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶχεν ἀντιπρόσωπον νὰ μελετήσῃ τοιαῦτα ζητήματα ζωτικὰ διὰ τὴν ὑπαρξίν της.

Ἐνταῦθα οὐδὲν ἐγένετο πρὸς ἀνακούφισιν ἢ ὀδηγίαν τῆς ἐπικρατοῦσης ἀμαθείας. Παντοῦ ἀφόρητος κυκεὼν. Γίνονται συναλλαγὰ διὰ βλαστημιῶν, ἡ ἐμπορικὴ πίστις ὠχέτο ἀποτοῦσα καὶ τόσαι ἄλλαι ἀηδία, ὥστε ἐκ των προτέρων Τούρκου καὶ Χριστιανοῦ ἐγνώσκαν ποῦ πορεύονται οἱ Μάγοι. . . .

Ἀστυνομία δὲν ὑπάρχει· ὅπου καὶ ἂν στραφῇ τις, ὑπερπηδᾷ λοφίσκους ἀνθρωπίνων κόπων. Ἀβλευθερά Κέρκυρα. . . . Ὁ βόρβορος ὑπερέβη τὸν των βορείων κλιμάτων. Βαθὺ σκότος τὴν νύκτα ἀγρυπνεῖ ἐπὶ των κατοίκων ὡς ἐπὶ Τουρκοκρατίας· οἱ δὲ φανοὶ διαχέουσι τόσον φῶς, ὅσον οἱ των κοιμητηρίων λύχνοι· ἡ ὄψις των κτιρίων τὴν νύκτα, τὸ σύνολον των οἰκοδομῶν, οἱ τοῖχοι, τὸ πᾶν ἐγκυμονοῦσι τὴν ἐρήμωσιν· ὅποιον ἄλγος αἰσθάνεται τις διαρχόμενος πρὸς θάνατον, ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ ἀναθάλλῃ ἡ ἑλληνικὴ χαρὰ καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐλπίς!

## ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ὁ Δήμαρχος εἶναι ἴσον ἀπαρέλλακτον τοῦ πρωτοτύπου. Ἔρχεται, ἀπέρχεται, προσεύχεται, οἰκουρεῖ, ἀσθενεῖ, οὐροδοχεῖ, γελά, θωπεύει τὸ παράσημόν του, τὴν προγονικὴν του περιουσίαν, χασμάται, κοιμάται, ἐξυπνᾷ, καὶ πάλιν κοιμάται. Βλέπε τὴν μεταβολὴν, ἀλλ' αὐτὸς οὐδέποτε διανοήθη νὰ μεταβληθῇ. Κάτωθεν τῆς πόρτας τοῦ Δημαρχείου αἱ προκηρύξεις κυματίζουν ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ψυχροῦ ἀέμου, τὰς εἶδεν, οὐδεὶς τὰς ἀνέγνωσε. Τοῦρκοι πρῶτον ὑπ᾿ ἀλλοι τοῦ Διοικητηρίου ἴστανται ἀκίνητοι ὥς οἱ λίθοι τῶν Μουσουλειῶν, ἐνθα οὔτε ἱερεῖς οὔτε χότσας ὑψώσε ποτε τὰς χεῖράς του εἰς δέησιν. Ἡ ἐνεκα τῆς πενίας ἀγωνία, τὸ ἀπνυθηκὸς τῆς φυσιογνωμίας, ἡ πενιχρότης τῆς ἐνδυμασίας ὑπενθυμίζει τὸ στίγμα καὶ τὴν χοιρὴν τῆν λαμβάνουσιν οἱ Ἐπιτάριοι λίθοι ἐκ τῆς διαβάσεως τῶν πτηνῶν καὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιδράσεως, πόσοι ἐξ αὐτῶν θὰ ὑπερέτουν πιστότατα τὴν Κυβέρνησιν. Ἐν Βοσνίᾳ ἡ Αὐστρία ἀριθμεῖ τοὺς καλλιτέρας χωροφύλακας ἐκ τῶν Ὀθωμανῶν, ἡ δὲ Ῥωμανία τὸ ὠραιότερον τάγμα τῶν Σπαχίδων.

Τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ταχυδρομείου καὶ Τηλεγραφείου εἰς κατάστασιν κάρρου τοῦ Χονδροκώστα σας. Πέριξ τῶν κυλινδρῶν, τῶν συρμάτων, τῶν μαρσούπων ἀγραιοῦν οἱ κύνες. Ἀνωθεν ἐπὶ τῆς βαθμίδος, λοφίσκοι καυσίμου ὕλης, ξυλικῆς, ἐργαλεῖα ποικίλα, κύλινδροι, λάμπαις, κλίνειαι καὶ τέλος τρεῖς τράπεζαι, μόλις κρατούμενη ἀνευ μελανοδοχείου καὶ χάρτου. Παντοῦ ἡ ἀφιλοκαλία καὶ ἡ ἀναισθησία. Μικρὰ θυρὶς ἐκπληροῖ ὅλην τὴν ὑπηρεσίαν περιλαβῆς τηλεγραφημάτων πολλάκις ὑπὸ ἐκείνων, οἵτινες ἀγνοοῦν μισθὴν εὐρωπαϊκὴν γλῶσσαν. Ἀλλαγὴ κοράσια ἐκπληροῦν τὴν τηλεγραφικὴν ὑπηρεσίαν. Μεγάλῃ χάρις ὀφείλεται εἰς τὸν νῦν διευθύνοντα τὸ Ἑλλ. Ταχυδρομεῖον. Ὁ κ. Ψύχας ἐργάζεται ὥς Ἀτλας μόνος του καὶ εἶναι ἀξίον ἀπορίας πῶς εἴσεται δὲν ἀπνύθησεν ἀνευ ὑπαλλήλων. Σπεύσατε σεῖς οἱ ἐν Ἑλλάδι νὰ ρυθμίσητε, ὅτι ἔδει γενέσθαι πρὸ πολλοῦ, πρὶν οἱ ἀνταποκριταὶ ξένων ἐφημερίδων στέψωσι τὰς πρὸ πολλοῦ στεριωθεῖσας κεφαλὰς ἡμῶν.

Μουσικὴ δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν ἤκουσα μέχρι τοῦδε οὔτε τὰ ἐπὶ Τουρκοκρατίας αὐτὰ ἄργα. Μόνον ἡ καθ' ὁδὸν φωνητικὴ μουσικὴ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Βάχχου διασχίζει ἐνίοτε τὴν ἡμερίαν τῆς νυκτός. Καὶ ὅμως ἡ καθ' εὐφημισμὸν πόλις τῶν νεκρῶν κρύπτει μανίαν, φιληδονίας καὶ ὄργια, τῶν ὁποίων ἴσως δι' ἄλλης ἐπιστολῆς, σὺν τὸ παραπέτασμα.

Ὁ Κ. Μανσόλας ἐβάζθη, ὁ Β. Ἐπιτροπος, μετὰ τὰς ἐκλογὰς μεταβαίνει εἰς τὰς Ἀθήνας. Οἱ ἀνευ προγράμματος Βουλευταὶ Ἀφρίσης καὶ Δερελὶ κινοῦνται, χωρὶς νὰ κινῶσι τίποτε.

Ἐλέχθη ὅτι τὸ ἐξοχώτερον ἔργον ἐτελέσθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἐνεστώσης Κυβερνήσεως. Ναί. Ὑπολείπεται ἡ εἰμαρμένη νὰ στέψῃ τὸν ἐπιλογον, ὅστις ἔσεται ἡ Θεσσαλία ὁ τάφος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Πιθανὸν αἱ βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ νὰ εἶναι ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως. Ὅπως δὲ ποτε ἡ Θεσσαλία ἔσεται ἐκδότης εἰς σεσηπὸς σύστημα, ὅπερ ἀπὸ χρόνων ὑποσκαίπτει τὰ θεμέλια τοῦ ἔθνους.

Ἡ ἐγγύχωρος «Ἀνεξαρτησία» ἐν κυρίῳ ἀρθρῷ περὶ ἀφομοιώσεως ὑπέδειξεν ὅτι ἡ γῆ κινεῖται, καὶ ὅτι ὁ στραγαλισμὸς τῶν πέραν τῶν ὁρίων βλαχτοποιμένων ἔσεται ἐν ἐκ τῶν δριμυτάτων κολαφισμάτων κατὰ τῆς ἐνεστώσης Κυβερνήσεως. Ἄγετε λοιπὸν κορυθαντιῶντες καὶ ὀφόμεθα εἰς Φιλίππους.

## Κάτων.

Ἀφ' οὗτου κατέπεσεν ἐκεῖνος ὁ ἀσχημονήσας ἐναντίον τῆς καλαισθητικῆς ἀπόψεως τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου στρατωνίσκος, ζεύρετε ποῦ ἔδωκεν φιλόανθρωπος Αὐλὴ κατάλυμα εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς ἀξιωματικούς τῆς φρουρᾶς. Ἐντὸς τοῦ Κήπου, ἐπὶ λάσπης ἀφθόνου, εἰς ὕγρασίαν ὑπέρμετρον, ἐντὸς δριμυτάτου ψύχους καὶ—παρὰ τὸ θηριοστάσιον τοῦ Κήπου. Ὅσον ἂν ἐνὸς ἡ προσφορὰ αὐτῇ τῆς Αὐλῆς μᾶς φαίνεται ἀπάνθρωπος, τὸσον ἂν ἑτέρου μᾶς ἀρέσει αὐτῇ ἡ συντροφία τῶν λεονταριῶν ἃν ἔδωκεν εἰς τοὺς φρουροὺς τοῦ παλατιοῦ. Πολύ, πολύ, πολὺ μᾶς ἀρέσει.

Ὁμιλοῦντες προχθὲς περὶ τῆς ἐν Τρικκάλοις ἀπαγορεύσεως τοῦ κυνηγίου τῶν φασιανῶν χάριν τοῦ Βασιλέως, ἐλησημονήσαμεν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἴσως ἡ αὐλὴ ἐπιθυμεῖ νὰ ἱπαναφέρῃ ἐν Ἑλλάδι τοὺς φωνδαρχικούς ἐκείνους χρόνους τῆς Δύσεως, καθ' οὓς μόνος κυνηγὸς ἦτο ὁ βασιλεὺς. Ἀπομονεῖ ὅμως φαίνεται ὅτι ὅταν οἱ Βασιλεῖς ἀπαγορεύουν εἰς τοὺς λαοὺς νὰ κυνηγῶσιν ἀγρίμια, οἱ λαοὶ τότε γίνονται κυνηγοὶ Βασιλέων.

Θὰ τὸ πιστεύσητε; Ὑστερον ἀπὸ προκήρυξιν τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ συλλόγου ὅτι εἰς ἐκείνους τῶν νέων καὶ τῶν νεανίδων αἵτινες θὰ προσήρχοντο εἰς τὴν νεοσχηματιστὸν δραματικὴν ἐταιρίαν τοῦ ἐξόχου Ἑλληνοῦ ἠθοποιοῦ **Λεκατοῦ** θὰ παρῆχε μηνιαίαν ἀντιμισθίαν, ἕως οὗτο ἡ Ἑταιρία δώσῃ μέρος ἐκ τῶν παραστάσεων εἰς τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὴν μέλη, οὐδεμίαν κόρη εὐρέθε νὰ ζητήσῃ τὴν κατάταξιν αὐτῆς εἰς τὸν θίασον τοῦ κ. Λεκατοῦ. Ὅταν αἱ προτροπαὶ τοῦ τύπου δὲν ἴσχυσαν νὰ ἡλεκτρίσουν καμμίαν, ὅταν ἡ ἐπαγγελία τῆς ἀμοιβῆς ἐμεινεν ἐπίσης ἀτελεσφόρητος, τότε πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ἢ ὅτι δὲν ὑπάρχουν κόραι ἐν Ἀθήναις ἢ ὅτι αἱ ὑπάρχουσαι δὲν ἀναγινώσκουν ἐφημερίδας· ἀλλ' οἱ γονεῖς των, οἱ ἀδελφοὶ των, οἱ προστάται των τί κάμνουν; Νομίζουν καλλιτεχνικώτερον ἐπάγγελμα τὸ τῆς ραπτρίας, τῆς μοδίστας, πολλάκις καὶ τῆς ὑπηρετρίας; Τίποτε λοιπὸν καλλιτεχνικόν, τίποτε ἐξαλλὸν δὲν ὑφίσταται εἰς αὐτὴν τὴν ξηρὰν ἀθηναϊκὴν ἀτμοσφαιραν; Μὰ τὸν οὐρανὸν ἀπελπίζομεθα!

Καὶ ὅμως ὁ θίασος τοῦ κ. Λεκατοῦ σχηματίζεται, μορφοῦται καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ δοθῇ ὁ **Ρισελιέ**, ὠραιότατον δράμα καὶ ἔχον τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴν ἔχῃ πολλὰ γυναικεῖα πρόσωπα.

Φαίνεται πλέον βέβαιον ὅτι εἰς τῶν ὄρων τῆς ὑπογραφῆς μεταξὺ τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ Βιτιλέως Γεωργίου τελευταίας συνθήκης ἦτο καὶ ἡ ἀνάδειξις τοῦ αὐθέντου τῆς Ἡπείρου Καραπάνου ὡς βουλευτοῦ Ἀρτης. Ὁ Σουλτάνος μάλιστα ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τὸν κάμῃ Βεζύρη τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, ἀλλὰ ὁ Κουμουνοδόχος δὲν παρε-